

હિંદુ ધર્મમાં દુરખાની

(યજ્ઞ)ની છૂટ. O. T.

JAN 1928

ભાષાન્તરકાર:

અખિલગની ઉસ્માન અત્તરવાલા,

હેડમાસ્તર મદ્રસએ શોકતે ઇસ્લામ

મુખ વંથલી-સેરક (જૂનાગઢ રેલ્વે.)

મળાણુ રેકાણુ

'કાદરી' ઓરીસ, ચેન્નઈ-મુરત.

અને માસ્તર એ. યુ. અત્તરવાલા-રાંદેર.

પ્રત ૨૦૦૦) નવેમ્બર ૧૯૨૭ આવૃત્તી પહેલી.

હરત મરાનપુરી ભાગેળ ભાણવાલી યોગમાં આવેલા શ્રી
'અંબિકા વિજય' પ્રેસમાં હરગોવિન્દદાસ હરકીસનદાસે છાપ્યું.

મૂલ્ય સવા આનો.

ઈસલામના મહાન

પેગમ્બર (સ૦)

દુન્યાની તમામ ઠામોના રહાની પીતા છે. જે લોકો એઓ વીરૂધ્ધ અપમાન ભરી વર્તણૂક કરીએ છે તે ખુદ પોતાનાજ રહાની પીતા વીરૂધ્ધ બદકારી કરે છે. દરેક મુસલીમની ફરજ છે કે એ વીસે દરેક ગેર મુસલીમને એવે. જેને લગતો શુજરાતી લેખ નીચેલે ઠેકાણે કારક લખેથી મુક્ત મળશે.

અબ્દુલ્લાહ અલાદીનભાઈ

અલાદીન ખાત્રીજી ઓફિસ, સ્ટ્રીટ.

સીકંદરાબાદ (દખણ)

સુરત ખાતેના એક લીડિંગ ઓપટીસીઅન

હમારે ત્યાં હાલની ફેશનના દરેક જાતના પેખરા તથા તેની ફેશનેબલ, અપ-ટુ-ડેટ ફ્રેમો મનપસંદ અને મેગ્નેટ મુજબ આંખ તપાસી કમ્પાઈટ કરી આપીએ છીએ.

સાયન્ટીફિક ઓપટીસીઅન. ટી. પી. ચરમાલાલા.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજરાતી કાર્યાગમિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૯-૦૩ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ હિંદુ ધર્મમાં દુરખાનીની
૬૨

વિષય ૫૨: ૪૯૪

હિંદુ ધર્મમાં ફરખાની (ચજ)ની છૂટ.

ભાષાન્તરકાર:—

પ્રકાશક:—

અબ્દુલમની ઉસ્માન માસ્તર એ. યુ. અતરવાલા
અતરવાલા, હેડમાસ્તર ટું 'કાદરી' ઓરીસ
મદ્રસ એ શૈક્ષકે ધરભામ ચોકખળર-મુરત.
મુ. વંથલી સોરઠ
(જુનાગઢ સ્ટેટ.)

(નોટ:—જહાર ગામવાલાઓએ છુટક નકલ માટે ચોણાએ
આનાની ઠીકાટો મોકલવી.)

પ્રત ૨૦૦૦) નવેમ્બર ૧૯૨૭ આવૃત્તી પહેલી.

મૂલ્ય સવા આનો.

હિંદુ ધર્મમાં કુરબાનીની છૂટ.

પ્રસ્તાવના

હિંદુ ધર્મમાં જનવરો વધ કરવાની છૂટ આપવામાં આવી છે. છતાં કેટલાક દુરાચારી લોકો તે માનતા નથી. તેમજ બીજા ધર્મવાળાઓ જે માંસ ખાય છે તેમના પ્રત્યે તિરસ્કારની નજરે જુઓ છે. તેથી તેવા લોકોની જાણ માટે આ પુસ્તક તૈયાર કરવામાં આવ્યું છે. માંસ ખાનાર જાઠાઓ પણ હિંદુ ધર્મમાં કુરબાનીની છૂટ આપવામાં આવી છે તે આ પુસ્તક વાંચવાથી જાણી શકશે. આજકાલ સુલકમાં ઝઘડા ઘણી વધી ગયા છે. તેમાં તિરસ્કાર એ પણ ઝઘડાનું મૂળ છે. એક બીજાકોમો વચ્ચે સંપ વધે અને હળીમળી રહે તેટલા માટે આ પ્રયાસ કરવામાં આવ્યો છે. આ પુસ્તક હિંદુ, મુસલમાન, શિખ, પારસી, ચહુદી અને ખ્રિસ્તી બધાઓએ વાંચવાની જરૂર છે.

એ. જી. યુ. અતરવાલા.

હિન્દુ ધર્મમાં કુરબાનીની છૂટ.

હિન્દુ ધર્મ અને મુસલમાન ધર્મમાં મોટો ફેર ભૂતિ અને માંસનો છે. તેને માટે ઝઘડાઓ પણ ઘણીવાર થયા છે અને હજી થયા કરે છે. ભૂતિ માટે તો હિન્દુ ગિદ્દાનો પણ કહે છે કે અજાન બોકો માટે ભૂતિ છે. ખુદાને નિરાકાર રૂપમાં ન સમજી શકે તેમને માટે છે. ભૂતિને પૂજવું એ તો હલકાપણું છે એમ લગભગ બધા બોકો કબુલ કરે છે. તેથી તે ખાખત વધારે કંઈ કહેવા જેવું નથી. ફક્ત મોટો ઝઘડો માંસ સંબંધી રહ્યો. હિન્દુ બોકો માંસ ખાતા નથી અને ખાનાર બોકો તન્ક હલકી નજરે જાય છે. તેમજ તેમની તરફ તેટલા કારણેજ દુશ્મની રાખે છે. હિન્દુ મુસલમાનોમાં આ ગેરસમજુતી દૂર થાય અને સંપ વધે તેટલા ખાતર આ લેખ લખવાની જરૂર પડી છે. હવે આપણે તપાસીએ કે હિન્દુ બોકોમાં કાણુ કાણુ માંસ નથી-ખાતા, અને ક્યાં નથી ખાતાં. ઉત્તર હિન્દુસ્તાન તરફ નજર કરશું તો હિન્દુ બોકોનો મોટો ભાગ માંસ ખાનાર છે. સિંધ અને પંજાબમાં તો લગભગ બધા ખાય છે. કાશી તરફ બ્રાહ્મણો માછલાં ખાય છે. ફક્ત ગુજરાતમાં બ્રાહ્મણ વાણીઆ વગેરે યતીઓ નથી ખાતી. પરંતુ ગુજરાત અને કાઠી-આવાડના રજપૂત, કાઠી, ગરાસીઆ વગેરે ખાય છે. આ પ્રમાણે તો રીવાજ ચાલુ છે. આ ઉપરથી નજર દોઢાવીએ તો હિન્દુ બોકોનો મોટો ભાગ માંસ ખાય છે એ રહેજે સમજી શકાય તેમ છે. તેમ છતાં રિવાજને પડતું મૂકીએ તો પહેલાં એજ વિચાર આપણને

થશે કે આ રીવાજ કેવી રીતે ઉતરતો આવ્યો ? શું હિંદુ ધર્મમાં
 મના હશે છતાં આ રીવાજ આજુ રહ્યો હશે ? અથવા સર થશે
 હશે ? વળી આટલો મોટો ભાગ કેમ હોય ? જરૂર હિંદુ ધર્મમાં
 માંસ ખાવાની છૂટ હોવી જોઈએ. ભૂતકાળ એટલે આગલા વખતના
 દાખલા જોઈએ તો તેમાં પણ ઇતિહાસ મળે અવશ્યે. મોટા મોટા
 પુરૂષો રામ, કૃષ્ણ વગેરે શિકારે જતા અને શિકાર કરતા તેવા
 દાખલાઓ હજી ઇતિહાસમાં મોજીદ છે. ત્યારે શું આવા પુરૂષો કે
 જેમને હિંદુ લોકો દેવ તરીકે પૂજતા અને પૂજે છે, ધર્મની વિરૂધ્ધ
 કરે ખરા ? તે ઉપરથી પણ એમ સાબિત થાય છે કે હિંદુ ધર્મમાં
 માંસ ખાવાની છૂટ હોવી જોઈએ. કેટલાક હિંદુ વિદ્વાનો કહે છે કે
 માંસ ખાવાની સત્યુગમાં છૂટ હતી. કળીયુગમાં મના છે. આ દલીલ
 મનની ધડેલી છે. તે માટે સંસ્કૃત પુસ્તકોમાં ક્યાંએ એમ લખેલ
 નથી કે કળીયુગમાં માંસ ખાવાની મના છે. પણ કેટલાક લોકોએ
 મનની ધડેલી દલીલો રજુ કરી અને માંસની મના કરવા પ્રયત્ન
 કર્યો હોય તેમ લાગે છે. તે માટે તેમની મોટામાં મોટી દલીલ એ
 છે કે કાષ્ઠ પણ પ્રાણીનો જીવ લેવામાં પાપ લાગે છે. એ તો હિંમ્સા
 થઈ કહેવાય. માટે માંસ ન ખાવું જોઈએ. આ દલીલ કેટલી વજન
 દાર છે અને પાયાદાર છે તે તપાસીએ. કાષ્ઠપણુ પ્રાણીનો જીવ
 લેવામાં પાપ લાગે છે. તે વાત વાજખી છે. તે હિંસાએ તો ઝાડોમાં
 પણ જીવ છે. એ નિર્જીવ નથી. કુરઆનશરીફમાં તે બાબત
 એ.કપુ' લખેલું છે. હાલના ડોક્ટર ખોઝ કે જેઓ પ્રખ્યાત હિંદુ
 ડોક્ટર છે, તેમણે શોધખોળ કરી વનસ્પતિ માટે એટલું નકકી કપુ'
 કે વનસ્પતિને ખુશી કે દીલગીરી પેદા થઈ શકે છે. તેમાં જીવ છે

તે બાબત તો ખીજો સવાલજ નથી. ત્યારે હવે વનસ્પતિ ખાવાથી
 પણ પાપ ભાગે કે કેમ ? તેમાં હિંસા કહેવાય કે નહિ ? હિંસા એજ
 મુખ્ય હેતુ હોય તો હિંદુભાઈઓએ પાણી ખીલકુલ ન પીવું જોઈએ.
 ચોકખામાં ચોકખું પાણી લઈએ તો પણ તેમાં લાખો પોરાં હોય છે,
 તે સહુ જાણે છે. તે ઇન્કાર કાઢ કરી શકે તેમ નથી. ત્યારે લાખો
 જીવોને મારવામાં હિંસા ખરી કે નહિ ? હિંસાની ખીક ખાતર
 પાણી પીવાનું હિંદુ લોકોએ તજી દેવું જોઈએ. આખી જીંદગી મુખી
 પાણી ન પીવાની હિંમત કાણુ કરી શકે તેમ છે ? આ ઉપરથી
 આપણને દેખાશે કે હિંસાની દલીલ ગેરવાળખી છે. માંસ ખાવામાં
 હિંસા હોત તો રામ કે કૃષ્ણ જેવા મહાપુરુષો માંસ ખાત નહિ
 તેમજ ધર્મમાં પણ ખાવાની છૂટ મળત નહિ. હિંદુ ધર્મના સંસ્કૃત
 પુસ્તકોમાં માંસ ખાવાની છૂટ ક્યો ઠેકાણે લખેલી છે. તે હવે પછી
 આપવામાં આવશે. સંસ્કૃત શ્લોક ટાંકવામાં આવે તે પહેલાં અકલી
 દલીલથી જોઈએ કે તે કેટલી ગેરવાળખી છે. ઉપર કહ્યા પ્રમાણે
 પાણી, વનસ્પતિ કે માંસ ખાવામાં હિંસા ગણાય તો પછી દરેક
 માણસ શું ખાય અને પીએ શું ? શું ખુદાએ માણસને ખાવા
 પીવાની રજા નથી આપી ? તે તો દરેક ધર્મમાં હકમ છે. હિંદુ
 ધર્મમાં, ખ્રિસ્તી ધર્મમાં અને ઇસ્લામ ધર્મમાં માણસને ખાવાપીવાની
 ખુલ્લે ખુલ્લી રજા આપવામાં આવી છે. ત્યારે ખુદા ખાવા પીવા
 માટે રજા આપે અને વળી તે પાપ પણ ગણે ખરો ? આ વાત અકલેશમાં
 કેમ સમાય ? ત્યારે ખુદા પાપ ગણતો નથી ત્યારે તેને માણસ પાપ (ધર્મ)
 ગણે તે કેવી મૂર્ખાઈ ? આવી મૂર્ખાઈની પણ હક ક્યાં મુખી ? આ
 માટે કહ્યું, ફક્ત ઉઠા કરો હિંદુ યુગલમાનોમાં લગભગ ૫૦૦

કરતી અને મુખે કાઢતે બેસવા ન દેવું તે કટલે દરજ્જે અન્યાય
કહેવાય ? વળી આવા લોકો કેટલાક રજવાડાઓમાં પોતાની સામગ્રી
સમાવી પત્રમણ્ડ પકાવે છે. શ્રાવણ મહીનામાં તો જનવરો કપાય
નહિ. દરેક મહિનામાં અમુક બે ત્રણ દિવસો તો માંસ ખાવાનું બંધ.
હવે તો રાજાઓએ સમજવું જોઈએ કે આવી નકલી દલીલોથી
માંસ ખાનારાઓને હેરાન કરવું તે ગેરવાજબી છે. કેટલેક ઠેકાણે
તો રાજાઓને એવું સમજાવવામાં આવે છે કે આપ તો ધર્મરાજ છો.
આપના રાજ્યમાં તો કસાઈખાનું જોઈએજ નહિ. શિકારની મના
થતી જોઈએ. બોળા દિલના રાજાઓ તરત માની લે છે. કાઠ વખતે
તો માંસ ખાનારાઓને રાજાઓ અને ખીજા લોકો દલીલ તરીકે
આમ કહે છે કે તમે બકરી, ઘેટા વગેરે મરીબડા જનવરો મારી
ખાઓ છો તેના બદલામાં વાધને દીપડા ખાતા હો તો? વસ્તી તો
તો હેરાન થતી મટે? ફરી દલીલો? આવી દલીલો ઉપર કાઠપણ
હસ્યા વગર રહી શકે નહિ. જે જનવરનું માંસ ગુણકારી હોય અને
માણસની તંદુરસ્તી અને શક્તિ વધારે એવું હોય તેજ માણસે
ખાવું જોઈએ. આવી દલીલ તો વનરપતિ માટે પણ ઉભી થઈ
શકે છે. વનરપતિ ખાનારાઓ રીંગણા, બટાટા, તાંદળજાની બાજુ
વગેરે ખાય છે, છતાં લીમડાંનાં પાદડાં, થોરીઆં કે બાવળનાં પેડાં
કેમ નથી ખાતા? કારેલાં કડવાં ખાય તો પછી લીમડાંનાં પાદડાં
ખાવામાં શો વાંધો? પરંતુ આ દલીલો બધી ગેરવાજબી છે. આ
બધું એટલાં માટે લખવું પડે છે કે માંસ ખાનારાઓ ઉપર માંસની
ખાતરજ જુલમ ગુજરવામાં આવે છે. હિંદુ તથા મુસલમાનોમાં
માંસની ખાતર ધણે ઠેકાણે દુશ્મની જોવામાં આવે છે. કેટલાક

રાજાએ ઉપર તો એટલું દયાથી માંસના વિરોધીઓએ કરેલું છે કે તેમને સિંહાર કરતાં અટકાવ્યાં છે. જાપાઓમાં ચર્મા ચલાવી તથા ખૂમેખૂમ પાડી ફેટલાક દીક્ષા રાજાઓને સીંહાર કરતાં હંમેશને માટે અટકાવી દીધા છે. આ ફેટલું દીલગીરી ભરેલું હોવાય. માંસ ખાત્તા વિરોધની દલીલો પાયા વગરની છે. જતાં તેના ઉપર આટલું ભેર બાંધવું તે ગેરવાજબી હોવાય. વળી તેના માટે દુરમની ઉભી કરવી એ તો ફેટલે દરજ્જે ભુલ્લી કાર્ય ગણાય, તે કાષ્ઠપણ સાધારણ અકલ્પનો માણસ પણ સમજી શકે તેમ છે.

હવે આપણે સંસ્કૃત શ્લોકો ટાંકીને બતાવીશું કે હિંદુ ધર્મમાં માંસની છુટ આપવામાં આવી છે. યજ્ઞ (કુરબાની) માટે ખાસ તાકીદ કરવામાં આવી છે. આ લેખ હિંદુભાષાઓ વાંચે અને ગેરસમજુતી દૂર કરે એ ઇચ્છવાયેમ છે, જેથી કજીઆ ઝગડા થતા અટકે.

અહિં એક બીજો દાખલો આપું કે જેથી લોકોને ખાતરી થાય કે, આગલા વખતમાં માંસ હિંદુ લોકો ખાતા હતા, જ્યારે વશિષ્ઠ મહારાજ પધાર્યા ત્યારે વાલ્મીકી જેવા મહાપુરુષે મહેમાનદારી માટે ગાયની કુરબાની કરી તે માંસ શાક માટે ઉપયોગમાં લીધું.

* શ્લોક હિં સર્વયજ્ઞામાં લોકતા ચત્રભુલેવચ્ચ ।

ત્વં કમુસ્તવં હવિસ્તવં હતાશઃ સ્વયં ત્વં

હિ મંત્ર સમિદર્શ પાત્રણિસ ।

ત્વં સદૈવ્યત્વિન્ને હંપતી દેવતા મહિહૃતિ

સ્વધા સોમમ માનયં પશુઃ॥

હુંજ યજ્ઞનો ભક્ષક (ખાવાવાળો) છું. હુંજ બધાનો માર્ગિક છું. એટલે કે યજ્ઞ [કુરબાની] પોતેજ પરમેશ્વર છે. (ભાગવત ગિતા)

ઓ હ્રસ્વર તુંજ યજ્ઞ (કુરબાની) છે. તુંજ હોમી છે. તુંજ અંગાર છે. તુંજ ચંતર છે. તુંજ બળતણ છે. તુંજ દહાંધાણ છે. તુંજ પાત્ર છે. તુંજ દંપતિ છે. તુંજ દેવતા છે. તુંજ અગ્નિ હોમમ છે. તુંજ સ્વપ્ના છે. તુંજ સોમ છે. ઘી છે અને યજ્ઞ પશુ (કુરબાની) માટે જનવર) છે. (ભાગવત ગિતા)

ઉપરની હકીકતથી યજ્ઞ [કુરબાની] ની મતભળ સામિત થાય છે.

તત્ત્વં નતે વયમનખન રૂદ્રભાષાત્કર્મણ્ય
વશ્રહુશ્ચિયો ભગવન્વિ હામઃ ।

ધર્મે પરમહાણુમિદં ત્રિવૃદ્ધવરખ્યં જ્ઞાતં

યદ્યર્થમધિદૈવમ દાભ્ય વસ્ત્યા ॥

ઓ હ્રસ્વર તને અમે ઓળખી શકતા નથી. પણ તેં ત્રણ વેદોની પેદા કરેલી ધર્મની નિશાની યજ્ઞ (કુરબાની)થી જેમાં તું પડે છે અમે તને ઓળખીએ છીએ. (ભાગવત ૪)

યજ્ઞ (કુરબાની)નો કુકમ બ્રહ્માએ પોતે કરેલ છે, અને તે બ્રહ્માનેજ અર્પણ થાય છે. તમામ પેદા કરેલાઓની શ્રદ્ધાનો આધાર યજ્ઞ [કુરબાની] ઉપર છે. યજ્ઞ [કુરબાની]નો આધાર તમામ પેદા કરેલાઓ ઉપર છે.

જે માણસ કુરબાની (યજ્ઞ) નથી કરતો તે બન્ને જહાન (આ લોક અને પરલોક)ને શુભાવી બેસે છે.

નાથં લોકોલ્લસ્ય કુતોન્ય કુરુસત્તમ ।

નાથં લોકોસ્ત્યયમાનાં પરત્રેતિ વિનિવ્યયઃ ॥

તરણુમે:-જે કુરમાની [યશ] નથી કરતો તે આ દુન્યા [આ લોક] અને આખરત (પરલોક)થી બેનસિબ રહે છે. (ભાગવત ગીતા અને કાંતી પવ) વેદના જાણવાવાળા સાક્ષી છે કે જે લોકો કુરમાની [યશ] નથી કરતા તે લોકો દુન્યા અને આખરત (આ લોક અને પરલોક) ગુમાવી બેસે છે.

હ્યમેવેન પુરુષં પરમાત્માનમીધરમ્ ।

દષ્ટાવ નારાયણું દેવ મોક્ષસેપિ જગધ્વધાત્ ॥

વક્ષોપં તવ યાદનાય કેન સૃષ્ટી સિધ્વસ્તઃ

પશુપતિનારા દક્ષકોપાદ ।

તં વસ્તવં શવશયાના ભરાંતમેભં

યલાત્મવદિમ તદ્વ્યાદશા પુનીહિ ॥

નારાયણુ વિષ્ણુની હજુરમાં થોડાની કુરમાનીથી તમામ દુન્યાને કતલ કરવાના પાપથી છુટકારો મળે છે. (ભાગવત)

ઓ પવિત્ર વિષ્ણુ તમારા માન ખાતર બ્રહ્માએ કુરમાની કરવાનો હુકમ કર્યો છે. શીવે તેને ખરાબ કરી નાંખ્યો. ઓ યશ સ્વરૂપ વિષ્ણુ તમેજ આ મેંદાની કુરમાનીને રોનક આપો અને તાંબુ કરો.

મુધિધિરે એક વખતે જિભને કહ્યું કે, કુરમાની કરતી વખતે દક્ષિણા દેવી બોલે. તે વખતે જિભે જવાબ આપ્યો કે કુરમાની

કરતી વખતે તો દક્ષિણા આપતી તે ખાસ જરૂરી છે. દક્ષિણા આપવાથી વેદનો મહિમા સામિત થાય છે. જે કુરખાનીમાં દક્ષિણા ન આપાય તે કુરખાની અપૂર્ણ કહેવાય.

એક બીજા મોકમાં કુરખાનીથી શું ફાયદા થાય છે તે આપેલ છે. મનુષ્યની સાથે કુરખાનીને પેદા કરીને પ્રજાએ બોધ આપ્યો કે હવે, આ કુરખાની તમારી ઉમેદો પુરી કરવાવાળી છે. કુરખાની કરો અને આખાદ થાઓ. કુરખાની કરીને તમે દેવતાઓને નજરાણું આપો. દેવતાઓ તમને આશીર્વાદ આપી ન્યાય કરશે.

न द्वै पार्वैर्हि यते कृत्यते वाये आदाष्टे सजते वेदशास्त्रः ।
उर्ध्व यज्ञेः पशुभिः साधमेति संतर्पितस्तप्यते नवकामैः ॥

જે પ્રજાણુ વેદશાસ્ત્રના હુકમ પ્રમ.ણે કુરખાની કરે છે, તેને ઠઠી પાપ થતું નથી; અને તેના દરબજે કુરખાની કરવાથી ઘટતો નથી. પરંતુ વધે છે અને વધ કરવાની સાથેજ તેને સ્વર્ગ મળે છે.

એવ વૈ સ્વર્ગો સ્તોકો યજ્ઞ પશુ સંજપયન્તિ ।

અ્યાં જનવરની કુરખાની કરવામાં આવે છે તે જગ્યાને સ્વર્ગ કહેવું જોઈએ. (યજુર્વેદ)

સ્વર્ગનેવાસિકાક્ષન્તે ન ત સ્વર્ગસ્તતો મખાત્ ॥

તમામ પ્રાણીઓ અને મનુષ્યો, જાડ પાન વગેરે સ્વર્ગમાં જવાની ઇચ્છા રાખે છે; અને સ્વર્ગ કુરખાની વગર મળી શકતું નથી.

મજ્ઞાથં પ્રાહ્મણ્યેવંધ્યાઃ પ્રશસ્તા મૃગપક્ષિણુઃ ।

મૃત્યુનાં ચૈવ વૃત્યાથં મગસ્ત્યો દ્વાચરત્પુરા ॥

જંગલમાં રહેનાર પ્રાહ્મણોની ફરજ છે કે યજ્ઞને માટે અને સંબંધીઓના ગુજરાન માટે સ્વચ્છ જનવરો અને પક્ષીઓનો વધ (ઝબક) કરે, જેમ કે અગસ્તિ ઋષિ કરતા હતા.

ધૃષ્ટાન્મોગાન્હિ વો દેવા દારયન્તે યજ્ઞભાવિતાઃ ।

તૈર્દંતાન્નપ્રદાયેદ્યો યો મુંકતે સ્તેન એવસઃ ॥

(દેવેદ્યસ્તદંતાનેકવીહિપત્રાદીનત્વા સ્તેન એવ સ્થાત ।

દેવતાઓ કુરખાનીથી પ્રસન્ન થઇને તમારી ઇચ્છાઓ પુરી પાડે છે. તમારામાંથી જે કોઇ માણસ દેવતાઓની આપેલી દુન્યાની આટલી બધી ગ્રામતોના ઉપકાર અર્થે કુરખાની નથી કરતો અને એકલ પેટો બની રહે છે તેને ઇન્ધરનો ચોર કહેવો જોઇએ. (ભગવદ ગિતા)

નિયુક્તસ્તુ યયાન્યાયં યો માંસં નાત્તિ માનવાઃ ।

સપ્રત્ય પશુતાં યાતિ સંભવાને કવિંશતિભૂ ॥

વેદે કુરખાની માટે હુકમ આપ્યો છે અને જે કોઇ કુરખાનીનું માંસ ન ખાય તે એકવીસ વાર હલકા જનવર તરીકે જન્મ લેશે. (મનુ અધ્યાય ૫)

નાત્ર દુષ્યત્યદત્રાધા પ્રાણિનોદુન્યરન્યપિ ।

ધાત્રૈવ શુષ્ઠા દ્વાધાશ્ર પ્રાણિતોતાહ એવ ચ ॥

સ્વચ્છ અને હલાલ કરેલા જનવરોનું માણસ હમેશાં ખાવાથી માણસ પાત્રી બનતો નથી. પરમેશ્વર પડે ખાવાવાળા પેદા કર્યા અને ખાવાના લાયક જનવરો પક્ષીઓ અને વનસ્પતી પેદા કર્યાં.

यज्ञार्थं पशवः सृष्टा स्वयमेव स्वयंभुवा ।

यज्ञस्य भुक्त्यै स्वस्थ नस्माद्यते तद्वિવधः ।

કુરખાની માટે ઇશ્વરે જનવરો પેદા કર્યાં. તેથી કુરખાની કરવાથી હિંસા કરી એમ કહેવાય નહિ.

हिंसाकृतमत्यवेमादिति उच्यति यो वेद अवेप माधे
पश्चात्तत्सं विधत्ते यदि उद्युक्त मये वैदिक संशयीत ॥

હિંસાત્વા ભાવમવોત્પત્યશ્રુતિ હતેહા હરામાનુંજયઃ
તત્પજસ્થોપિયોન પ્રસજતિ યજ્ઞને કર્ત્તવ્યમેા ગુરુદ્રિદ્ધ

જે વેદ હિંસાની મના કરે છે તેજ વેદ કુરખાનીમાં જનવરોનો વધ કરવા હુકમ કરે છે. આવી હાલતમાં શું કોઈપણ વેદને સમજનાર માણસ કુરખાની કરવાથી અચકાશે ! આ હુકમમાં શંકા કે બહેમ લાવનાર માણસ કરતાં વેદનો મોટો દુશ્મન ખીજો કોણ હોઈ શકે ?

જુઓ શ્રીયુત રામાનુંજ મહારાજ કે માવે છે કે કુરખાનીમાં જનવરોનો વધ કરવો તે હિંસા ન કહેવાય. તેથી તેમના અનુયાયીઓ (મુરીદો) પણ કુરખાની ન કરે તો તેમનાં કરતાં પોતાના શુશ્રો મોટો દુશ્મન કોણ હોઈ શકે !

આ ઉપરાંત એકાદ સમજી શકાય છે કે કુરખાની જનવરો,

પક્ષીઓની વગેરે કરવાની વેદમાં છૂટ અપાએલી છે. કુરબાની કરી માંસ દરેકે ખાવું જોઈએ. વેદમાં હિંસાની મના કરવામાં આવી છે, તેવું વેદમાંજ લખેલું છે. છતાં વેદ કુરબાનીનો હુકમ કરે છે. તેથી ખુદ્દુ સમજી શકાય છે કે હિંદુ બાઇઓ હિંસાનો અર્થ સમજી શક્યા નથી. વળી વેદમાં એમ પણ હુકમ કરેલો છે કે કુરબાની (યજ્ઞ) કરવી તે હિંસા ન ગણાય. છતાં હિંદુ બાઇઓ કુરબાની (યજ્ઞ)ને હિંસા મને છે. એટલુંજ નહિ પણ બીજી કોમો માંસ ખાય છે તેમની કુશમની કરવા મંડી પડે છે. જ્યાં જ્યાં પોતાની સિફારત ચાલે છે ત્યાં માંસ મળતું અંધ કરવા પ્રયત્ન કરે છે. આ કેટલે દરજ્જે જીલમ કહેવાય ? વેદમાં તો એટલે સુધી હુકમ છે કે કુરબાનીની વિરુદ્ધ જનાર લોકો વેદના કુશમન છે જે માંસ નથી ખાતો તે હલકો પશું મરને અવતરશે. તે પણ વળી એકનીસ વાર એવો જન્મ લેશે. શું આનાથી વધારે ચોકખું જાણવાની જરૂર છે ? આ બધું આપણે ઉપર વાંચી ગયા. તે ઉપરાંત ઉપર જણાવી ગયા કે જે માંસીસ કુરબાની નથી કરતો અને માંસ નથી ખાતો તે ઇશ્વર [ખુદા]નો ચોર ગણાય. તેને સ્વર્ગ (જન્નત) નહિ મળે. આ દુન્યામાં અને આખેરતમાં [પરલોકમાં] છુટકારો મેળવવો હોય તો તેણે કુરબાની કરવી જોઈએ અને માંસ ખાવું જોઈએ.

કેટલાક હિંદુબાઇઓ એવું ખઠાતું કાઢે છે કે માંસ ખાવાની છૂટ સત્યુગમાં હતી. હવે કળયુગમાં મના થઈ છે. તે પણ ખઠાતું ખોટું છે. હમણાંજ આપણે શ્લોક લખી બતાવી આપશું કે કળિયુગમાં અવસ્થ કરવી જોઈએ એવો ખાસ હુકમ છે.

એ દેવતાઓ વૈમાનમાં એસી આસમાનથી ઉતરે છે. અને જમીનની

વસ્તી જોઈ તેમના વિષે પોતાનો અભિપ્રાય ખાંધે છે. એક નદીના કિનારે વસ્તીને જોઈ એક દેવતા ખીજ દેવતાને કહે છે.

તીરે તીરે સરિતામ પ્રહારેય ભુયાન પ્રયો

વર્ગે વર્ગે ધરિણુ પ્રહારે પ્રહારે ।

વર્ગે વર્ગે ધરિણુ મરુતા વધતે સાધુ

યજ્ઞો યજ્ઞે યજ્ઞે વણુ સુભગસ્તોત્રા શાસ્ત્રાનુશ્રાયઃ ।

જુઓ તો આ નદીના કિનારે પાણીએની વસ્તી છે. કરેક ઠેકાણે જોતિસહોમ યજ્ઞ કરી રહ્યા છે; અને વેદના મંત્રોનો અવાજ આવી રહ્યો છે. આ પાણીએનું વર્તન સમુદ્ર ગ્રાધ જેવું સાફ અને પવિત્ર છે.

ખીજ દેવતાએ આ સાંભળી ટીકા કરી કે આ લોકો કળીયુગમાં પણ જનવરોની કુરખાની (યજ્ઞ) કરી રહ્યા છે. તમે આ લોકોની પ્રસંશા કેવી રીતે કરી રહ્યા છો. આ જમાનામાં તો તો કુરખાની (યજ્ઞ) કરવાળા ન તો પાણીએ જોવામાં આવે છે ન જજમાન જોવામાં આવે છે. ન હલાલ કમાણીનો પૈસો જોવામાં આવે છે. વળી તેઓના દીક્ર પણ સાફ નથી. આ પાણીએ તો ડોળ કરનારા લાગે છે. આ લોકોને નહાવા ધોવાના નિયમો પણ માફ નથી. અગ્નિ હોત્રમની રીત અથવા તો દિક્ષાના નિયમોની તો વાતજ ક્યાં કરવી.

ત્યારે આ સાંભળી ખીજએ જવાબ આપ્યો.

શિષ્ટેભ્યઃ પ્રતિગૃહ્ય વિત્તમુચિતં સંપાદ્ય વિદ્યાકલ્પો શ્રદ્ધા

હુચ્છાતિ કલ્પમુત્રચતુરેક્ષપવા શુચિનૃત્વિજ ।

મીતિંભાવખતીં પ્રકામમવિસંધા વહરન્તકત્તન્ ધીમન્તો

યુવમન્તિમંતુ કૃતવન્ત્યન્તમુક્ષાસતત મ્ ॥

તમે તો બુદ્ધ કરો છો. આ તો બધી પ્રસન્નતાની વાત છે કે
આવા ખરાબ વખતમાં (કળીયુગમાં) પણ લોકો લોકો પાસેથી
પૈસો ટકો લઈને, વિદ્યા સંપાદન કરીને, વ્યવસ્થા કરનાર
કુરખાની (યજ્ઞ)વાળા લોકો પરમેશ્વરથી ધ્યાન ધરીને (યજ્ઞ)
(કુરખાની) કરે છે અને કળીયુગ ને સત્યુગ કરી બતાવે છે.
ખરાબ વખતને સારો વખત કરી દેખાડે છે. જે લોકો યજ્ઞની વિરૂધ્ધ
યજ્ઞને હિંસા ગણે છે તે લોકો કહે છે કે અમારી પાસે જે માલ
મિલકત છે, તે યજ્ઞ (કુરખાની)ને લાયક નથી. તેથી અમે જનવંરની
કુરખાની (યજ્ઞ) નથી કરતા. માત્ર અનાજ શાક, પાતળી કરીએ છીએ.
જુઓ તો આ કવી જુઠી વાત છે. શું અનાજ શાક પાત ખરી-
દવાને તેઓનો માલ પવિત્ર બને છે અને જનવર ખરીદ-
દવાને માટે અપવિત્ર બને છે ?

ક્યા જનવરોની કુરખાની (યજ્ઞ) થઈ શકે ?

અજઞ્ઞાન્વિત્ત્વ મેષશ્ચ ગોશ્ચ પક્ષિ ગણુશ્ચયે ।

પ્રામા હરાયા ઓપદ્યયઃ પ્રાણુલ્પાશ્ચમિતિશ્રુતિઃ ॥

ક્યા જનવરોની કુરખાની (યજ્ઞ) થઈ શકે ?

ધેરા, બકરી, માથ, ઘોડા, પક્ષિઓ અને જંગલીનો ભાજી પાલો
એ બધો માણસનો ખોરાક છે.

તથૈવાજં કાહરદઃ સાથં પ્રાતં નિર્દ્યયતે ।

પશશ્ચશ્ચાશ્ચાથ ધાન્યં ચ યજ્ઞસ્યા કમિલિશ્રુતિ ॥

(શ્રુતિ) શાંતિપર્વ.

જનવરો અને અનાજ માણસનો ખોરાક છે, એ તમામ યજ્ઞ (કુરબાની)ની વસ્તુઓ છે.

એતાનિ સહવજ્રેઽ પ્રજાપતિર કલ્પયત્ ।

તેન પ્રજાપતિ ર્દષ્ટા ન્યસેન યજ્ઞતાઃ પ્રભુઃ ॥

તેમને પરમેશ્વરે યજ્ઞ (કુરબાની)ના હુકમ આપેજ પેલા કર્તા એથી કરીને દેવતાઓને નજરાતું આપ્યું.

તદન્યાન્યવરા સતેં પ્રાણિનઃ સપ્તસપ્તધા ।

યજ્ઞેષુ પાકૃતં વિશ્વ પ્રાદુક્ષતમ સંજ્ઞિતમ્ ।

(ગૌરજો મનુશ્ચથ મેષાશ્ચ તર ગધાંશ્ચા ।

પ્રાગ્યાઃ સપ્ત સમાખ્યતાઃ પશવઃ સાધુયોધિભઃ ॥

સિંહા વ્યાઘ્રા વરાહાશ્ચ મહિષા વારણાસ્તથા ।

ઋજાશ્ચ વાનરૌશ્વૈવ સપ્તા કહમાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ॥

વસ્તીના જનવરોમાંથી સાત અને જંગલી જનવરોમાંથી સાત યજ્ઞ (કુરબાની) માટે ચુંટવામાં આવ્યા છે, તેની વીંચત નીચે મુજબ:-

વસ્તીના જનવરોમાંથી (૧) ગાય (૨) બકરો (૩) માણસ (૪) ઘેડો (૫) ઘેટો (૬) ખચ્ચર (૭) ગધેડો. જંગલી જનવરોમાંથી (૧) સિંહ (૨) ચીત્તો (૩) સુવર-કુકર (૪) ભેંસ (૫) હાથી (૬) રીંછ (૭) વાંદરો,

હવે જરા વિચાર કરો કે જ્યારે અમારા વહીસો અને વડીલોના વહીસો પેઢી દર પેઢી આ શ્રુતિનો અમલ કરતા આવ્યા છે તો એવો ભણેલો ગણેલો કયો માણસ હોય કે આનો અમલ પોતાના મળ માફક ન કરે ?

વેદના લાવવાના ક્ષત્રીઓ અમાં સુધી શકિતવાન થયા
યાં સુધી વેદનો અમલ પુરો થતો ચાલ્યો અને યજ્ઞ
(કુરબાની)ની ધામધુમ થતી. ક્ષત્રીઓની છત પશુ જોઈ
કારણે હતી.

યુધિષ્ઠિરે એક વખત જિષ્મેને સંવાલ કર્યો કે કંઈ કુરબાની
[યજ્ઞ] માત્ર ધર્મને માટે છે અને પુન્યની ખાતર નહિં !

જિષ્મે જવાબ આપ્યો—સાંભળો એક ગરીબ બ્રાહ્મણ પુન્યની
ખાતર નહિ પરંતુ ધર્મની ખાતર યજ્ઞ (કુરબાની) કરવા તૈયાર થયો.
તેની સ્ત્રીએ કહ્યું કે અનાજ શાકપાકના યજ્ઞ (કુરબાની)થી શું વળે
તેમ છે ? તેનાથી કંઈ સ્વર્ગે ન જવાય. જનવરની કુરબાની (યજ્ઞ)
કરવાથી સ્વર્ગ મળે. તેમ કહીને તેની સ્ત્રી કામમાં ગુંચાઈ. તેની
પડોશમાં એક હરણ રહેતું હતું. તેણે આ નવીન જાતની કુરબાની
(યજ્ઞ) શાક પાનની જોઈ કહ્યું કે મહારાજ આ શું ગજમ કરો છો ?
વેદના મંત્રોના હુકમ અનુસરીને જ્યાં સુધી યજ્ઞ ન કરો ત્યાં સુધી તે યજ્ઞ
કેમ મંજુર થઈ શકે ? છો. હું તૈયાર છું. મારું નજરાણું કરો;
અને સીધા સ્વર્ગના દરવાજા ખોલો.

એ પ્રશ્નિય હોત્રેત્વં ગચ્છત્ત્વ સ્વર્ગમં નિન્દિતમ્ ॥

આ વાતચીત ચાલી રહી હતી એટલામાં યજ્ઞ (કુરબાની)ની દેવી
આવિત્રી હાજર થયાં. તેમણે પશુ હરણની વાત સાંચી છે એમ
કહ્યું. બ્રાહ્મણે અરજ કરી—હે દેવીજી ! આ હરણ મારી પડોશમાં
રહે છે. પાડોશીને કેમ ધન દેવાય ? આ સાંભળીને દેવીજી યજ્ઞના
દેવતાના હુકમો ઉતરી પડ્યાં. બ્રાહ્મણ તો હાથ જોડી ઉભો જોઈ
રહ્યો. એટલામાં હરણ પાછું બોલ્યું—મહારાજ મને દેવતા ઉપર

આવો. આ સમીપી બાહ્યે તેને જાતી સરસો ચાંચો અને કહ્યું-
 જ્યારે સારાં જીવંતોને કુરમાની કરી (કુરમાની) કરે !
 આ સમીપી, કુરમા ચાંચી કીકડી અને પર્ણાં ચીંચી પાણું
 આપું અને કહ્યું કેનું ભાસી કુરમાની કરાડું તેને અંતરને
 પ્રકાશ અર્પું છું. જુઓ સ્વર્ગીય પરીઓ ઉડીને આવી
 વધુ મને લેવા આવેલ છે. આ નિયમ છે ખાવું જોઈ બાહ્યને
 ચોક દુર થયે. ધર્મને આપે બનાવ બને. શોક પાનની
 કુરમા નજો વિચાર જતો રહ્યો અને તે સંમન્યો કે સ્વર્ગ
 જરૂર કુરમાની (યજ્ઞ)થીજ મળે છે. તેને ખાત્રી થતાંજ
 લેણે કુરમાની કુરમાની કરી. આ હજી ખરી રીતે જોતાં કુર
 હરથ નહોતું. પરંતુ ધર્મ પોતે હરથના રૂપમાં લોકને ધર્મ શીખ-
 વવા જંગલમાં જઈ વસેલ. આ વાત લિખે પુરી કરીને કહ્યું
 કે જેવી રીતે હિંસા ન કરવી ધર્મ છે તેવીજ રીતે યજ્ઞ
 (કુરમાની) કરવો તે પણ ધર્મ છે. તે હિંસા નથી. તેજ
 સાચો ધર્મ છે.

યજ્ઞેતપસિ દાનેય સ્થિતીઃ સન્નિ વોચ્યતે ।

કર્મ ચૈવ તદ્વતીયં સત્તિયેવભિધિયત ॥

યજ્ઞ, દાન અને તપ એ ત્રણે સત શબ્દમાં આવી આવ્ય
 છે, એટલે કે ત્રણેને સત કહેવાય છે. તેને લીધે જે કાર્ય
 કે સિદ્ધિ થાય તે ત્રણ શબ્દમાં શામેલ બધાં છે.

યજ્ઞશિષ્ટામૃતમુળે આન્નિ અન્નસન્નાતનમ ।

પ્રથમ રનો. કો સ્તય યજ્ઞસ્થ કુતો ન્યઃ કુરે સન્નમ ॥

તમે પવિત્ર કાનિષ્ઠ રાજાતઃ પ્રથમુચ્યન્ ।

પાવનિવેય પ્રથમ સદ્ય માસ્યમેવેદ્યત્ ॥

રાજા જનકે શુક આચાર્યની હજુરમાં મધુપક' યજ્ઞ સાથે ગાય
રજી કરી. (સાતીપર્વ)

સતરય મધુપક' આ પાઘમધ્ય' નિનેદ્ય ચ ।

[રામાયણ]

રાજા જાનુ'ન સહસ્ત્રપાદુએ રૂપિ ભુલસ્તીની હજુરમાં મધુ
પક' યજ્ઞ સાથે ગાય અર્પણ કરી.

ગાં ચૈવ મધુપક' ચ સંપ્રદાયાદ્યમેવ ચ ।

યુધિષ્ઠર રાજાએ નારદ મુનીની હજુરમાં મધુપક' યજ્ઞ [કુરખાની]
સાથે ગાય રજી કરી. (સભાપર્વ)

ઉપરની હકીકતથી જોઈ શકાય છે કે કળીયુગમાં તો
ખાસ યજ્ઞ (કુરખાની) કરવાની તાકીદ કરવામાં આવી છે.
તથા યજ્ઞ (કુરખાની) માટે ગાય તો ખાસ હોવી જોઈએ તે
ઉપરની હકીકતથી સમજાયે. હિંદુ ધર્મ પ્રમાણે ગાય, બકરો,
બેટું, હાથી, ગધેડો, ખચર, સિંહ, ચિતો, વાદરો, રીંછ, બેંસ,
કુચર, માણસ, ઘેડો વગેરેની છૂટ છે.

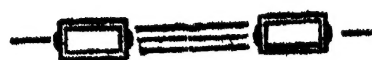
આટલું જાણે મુસલમાનો સાથે ગાય માટે તો ખાસે માર્યા
વેર જેવું હિંદુ લોકો કરી મૂકે છે.

હિંદુ લોકો પોતાના ધર્મ પ્રમાણે ચાલતા નથી. તેથીજ આ
દુશ્મનીનું પરિણામ આવે છે. નહિતર હિંદુ ધર્મ પ્રમાણે હિંદુઓ
આલે તો કદી મુસલમાનો સાથે દુશ્મની થાય નહિ. એનાથી ઉચ્છેદ
કેટલીક ખામતમાં એક બીજાનો સંબંધ ધણો ખાડ થાય.

તૈયાર છે ! તૈયાર છે ! તૈયાર છે !

મુસલમાન બાળકો માટે.

પ્રોફેસર. સૈયદ નવ્વાબ અલી એમ.એ.ફત

હમારે નબી." (ઉદ્ધૃ) ભાષાંતર

અમારો નબી" (સલ.)

સરળ ગુજરાતી ભાષામાં મોટા ટાઇપ અને ચિત્રો સાથે

પાકું પુકું કીંમત આના પાંચ (૫)

બહાર ગામથી મંગાવનાર છ આનાની ટીકીક બીડવી.

મળવાનું ઠેકાણું:-

આઝમ અહમદ ઇસમાઇલ.

C/O શ્રી રહેર ઇન્ડસ્ટ્રીઝ, ઈસ, ચોખ્ખાબર, સુરત અને વાંદેર.

-શંકર તથા સુરતના શોખીનોને ખાસ આમંત્રણ:-
એકવાર અમારી દુકાનની મુલાકાત લેવા
ખાસ ભલામણ છે.

સારું સસ્તું અને સફાઈદાર.

અપ-ટુ-ડેટ

શીલાઈ ખાતુ.

તેની સાથે તેનાજ બરનું

ગરમ તથા સુતરાઉ કાપડ.

જેવું કે:-

કાશમીર, વેનીશન, પામખીચ, સર્જ મરીનો, આત્રપાઠો,
ચાચનાસીદક, ચાચનાકાર્ડ, પોપલીન, તાસાસીદક, વોશી-
ગચેક, સાટીનડક રેશમી તથા સુતરાઉ ખમીસનું
કાપડ પણ ક્રીફાયન બાવે મળશે.

યુસુફ પી. એમ મોહમદ ટેલર.

ફલુપીડ બજાર અખમાસ બિહ્દીંગ લાલગેટ પાસે-સુરત.

